

DE STER VAN NEDERLAND

Neen, niet mijn wil.

Neen, niet mijn wil, Zijn wil geschiede,
Ik weet niet, hoe Hij 't Al regeert,
Wat baat het wanneer ik ontvliede
Zijn wil, ook als die mij bezeert.

Mijn streven, plannen en gedachten
Zijn van een mensch, dat zonden heeft,
En die bij alles moet verwachten,
Dat Hij daaraan Zijn leiding geeft.

Wat schoon en goed is in mijn oogen
Kan in Zijn wijsheid zijn, verderf,
Daarom wil ik op Hem steeds bogen
Opdat Zijn leiding ik verwerf.

Wel worden wenschen hier op aarde
Door mij gewogen en gewikt.
Doch alles is van weinig waarde
Daar niet ik zelf, maar God beschikt.

Jébé.

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang - No. 15

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementsprijs: f0.75 per drie maanden, f1.50 per half jaar en f3.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

INHOUD

NEEN, NIET MIJN WIL	257
DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM	
	<i>door James L. Barker</i> 259
VOOR JONGE OOGEN	<i>door Oom Ben</i> 262
WAT AFVALT	<i>door N. Beets</i> 263
VAN DE REDACTIE:	
WAAROM?	264
EEN DROOM.	<i>door A. D. Jongkees</i> 265
ONS TAALHOEKJE	266
GEINTERESSEERD NAAR BUITEN	267
RONDOM DE DOM.	270
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING.	271

WIJ LEVEREN ALLESORTEN

Drukwerk

- VERLOVINGSKAARTJES
- HUWELIJSBRIEVEN
- GEBOORTEKAARTJES
- ROUWKAARTEN enz. enz.

Vraagt monsters en
PRIJSOPGAAF

N.v. Drukkerij »Laboremus« - Langebrug 107, Leiden

Telefoon 20950 - Giro 79376

Voor het inbinden van Uw boeken is bij ons het adres!!!

DE PROTESTEERDERS VAN HET CHRISTENDOM.

Een verhaal over de geschriften en leeringen der Apostolische Vaders, en die merkwaardige godsdienstige karakters, die door de eeuwen heen geprotesteerd hebben.

Door James L. Barker, Hoofd van het Departement van Moderne Talen aan de Universiteit van Utah en lid van het Algemeen Hoofdbestuur der Zondagsschool.

(Vervolg).

DE DOOP en het Avondmaal des Heeren ontkwamen niet aan grondige veranderingen.

Volgens Justin Martyr (103-166 A. D.) „is het de doop alleen, die kan reinigen diegenen, die zich bekeerd hebben . . .” Dit verschilt niet van de gebruiken, in het Nieuwe Testament genoemd: de bekeerling werd ingelijfd in de Kerk door den doop en het op- leggen der handen voor het ont- vangen van de gave des Heiligen Geestes. Alleen aan diegenen, die in staat waren zich te bekeeren, werd de doop bediend; er bestaat geen enkel voorbeeld van het doopen van kinderen.¹⁾

Afgezien van de welbekende voorbeelden van den doop in het Nieuwe Testament bevat de vol- gende passage de vroegste mede- deeling betreffende dit onderwerp:

„Wat den doop betreft, doopt (baptisate) aldus: Na al deze dingen opnieuw overwogen te hebben, doopt (baptisate) in den naam van den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest in stroom- end water; als er geen stroomend water tot uw beschikking is, doopt in ander water; en als gij niet

kunt doopen in koud, doopt dan in warm water. Doch als gij geene van deze tot uw beschikking hebt, giet (ekxeon) dan driemaal water over het hoofd „in den naam van den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest.”

Baptisate, het Grieksche woord in deze aanhaling, wordt altijd vertaald door „doop door onder- dompeling”, en, daar er geen ver- klarend bijwoord in deze passage wordt gebruikt, beteekent het noodwendig „doop door onder- dompeling”.²⁾

Uit de volgende aanhaling van Tertullianus zou men concluderen, dat de eerste doopplechtigheden door onderdompeling geschieden; nadien was een kleine hoeveel- heid water voldoende voor den doop door besprenkeling of be- gieting: „daarom maakt het geen verschil uit of men gewasschen wordt in de zee of in een vijver, in een rivier of een fontein, in een meer of een kanaal; noch is er onderscheid tusschen diegenen, die Johannes doopte in den Jordaan of die, welke door Petrus ge- doopt werden in den Tiber . . .³⁾

Aanteekeningen.

¹⁾ „De gevangenvaarder en zijn „huis” werden gedoopt” (Hand. XVI: 23-34), doch er is geen reden om aan te nemen, dat er kin- deren waren in het „huis”, of dat er kinderen gedoopt werden; Paulus en Silas predikten niet tot kinderen, noch doopten zij kinderen. Zij hadden eerst gesproken tot „hem (den gevangenvaarder) het

woord des Heeren, en tot allen die in zijn huis waren.” In de weinige gevallen, waarin een heele familie gedoopt werd, bestaat er geen reden om te gelooven, dat in die families kinderen waren. Als het doopen van het „huis” des gevangenvaarders soms gebruikt wordt om den kinderdoop te ondersteunen, is dit alleen omdat de voorstanders van den kinderdoop in het Nieuwe Testament geen voorbeeld daarvan kunnen vinden.

„Tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het Koninkrijk Gods niet zien.” (Johannes III : 3). Geenszins mag van deze verklaring van den Heiland worden afgeleid dat kinderen gedoopt behooren te worden. Zooals hier aangehaald uit Koning James overzetting van den Bijbel, wordt „men” (iemand) gebruikt om het Grieksche onbepaalde voornaamwoord „tis” weer te geven. In de Germaansche landen wordt het woord „tis” gewoonlijk weergegeven door het onbepaalde voornaamwoord „men”. „Tis” kan beteekenen: iemand, een zeker iemand, iedereen, allen uit eenzelfde klasse (waarover men spreekt), enz. Als Johannes den Heiland wilde aanhalen met de bedoeling „iedere (volwassene) van de klasse, waartoe Cornelis behoorde”, dan gebruikte hij „tis” op de juiste wijze. Als hij den Zaligmaker wilde aanhalen, bedoelende „allen, wie dan ook”, koos hij een woord, dat niet deze bedoeling heeft. Daarenboven kon hij het Grieksche woord „pas” gekozen hebben, dat soms gecombineerd wordt met „tis”, „pas tis”, hetwelk gezegd zou hebben (wat sommige voorstanders van den kinderdoop ons willen doen gelooven), wat hij had willen zeggen. Met betrekking tot den kinderdoop legt deze verklaring van den Heiland aan Cornelis geen gewicht in de schaal.

In het Nieuwe Testament is de eenige bekende vorm van doopen die van onderdompeling.

Soms wordt er geopperd dat Paulus den gevangenvaarder doopte door besprenkeling of begieten, doch de tekst zegt niets omtrent besprenkelen of begieten, en met betrekking tot zijn wijze van doopen kan niets uit den tekst worden afgeleid. De gevangenvaarder werd niet in de gevangenis gedoopt; voor dien tijd had hij Paulus en Silas „uit de gevangenis gebracht”; en na den doop „bracht hij hen in zijn huis”. (Hand. 16 : 30, 34). Hieruit volgt, dat Paulus en Silas vrij geweest waren om den bewaarder te doopen, waar zij genoeg water tot hun beschikking hadden.

Men heeft aangevoerd dat de Apostelen gedoopt moeten hebben door besprenkeling, daar er te Jeruzalem weinig water was; en toch doopten zij drieduizend personen op den dag van het Pinksterfeest. Hieromtrent zegt E. Kaquier (Katholiek) (Les Actes des Apotres, blz. 85): „ongeveer drieduizend personen werden gedoopt; het is niet gezegd dat zij op denzelfden dag op één plaats werden gedoopt, of dat zij door Petrus alleen werden gedoopt. Men heeft opgemerkt dat het zeer moeilijk moet zijn geweest drieduizend personen te doopen, zelfs in verloop van tijd, gezien de vorm, door onderdompeling, waarin in deze periode de doop bediend werd, en de water-

schaarschte te Jeruzalem. De publieke overheid zou zich verzet hebben tegen zulk een demonstratie. Doch buiten Jeruzalem bevonden zich een voldoende aantal vijvers, die hen in staat stelden zulk een groot aantal te doopen, zonder zelfs de aandacht te trekken."

²) Aanhangers van den doop door besprenkeling of begieting omschrijven de Grieksche werkwoorden „bapto" en „baptizo" met „wasschen en onderdompelen". Dat het woord „wasschen" eerst geplaatst is schijnt onverantwoordelijk. De groote dictionaire van M. A. Baily geeft achttien voorbeelden van het gebruik van „baptizo"; en met één uitzondering geven deze allen de beteekenis weer van in- of onderdompelen. Dezelfde dictionaire geeft een en twintig voorbeelden voor het gebruik van „bapto", en beschrijft slechts één ervan: „in het water dompelen", van nu af aan baden of wasschen. Dit is het eenige voorbeeld, waarin het Grieksche woord „bapto" de beteekenis heeft van „wasschen", en dan wordt het niet gegeven als een hoofdstrekking doch als een afleiding. De volgende afleidingen geven eveneens de beteekenis van het woord „dompelen"; staal in het water dompelen om het te harden: iets in verf dompelen om het te kleuren of te verven. Het is duidelijk dat geen andere rechtvaardiging gevonden kan worden voor het Grieksche woord, waarvan ons „doopen" ontsproten is, dan „doopen, dompelen en onderdompelen."

„Het Grieksche woord „baptizein" (infinitief van „baptizo" „Ik doop") beteekent „doopen, onderdompelen....." uit de Grieksche literatuur wordt geen enkel voorbeeld betreffende het gebruik van dit woord aangehaald, waarin de beteekenis van doopen of onderdompelen niet is vervat"..... Onderdompeling is de eenige katholieke (universeele) manier van doopen, wier deugdelijkheid erkend wordt semper et ubique et ab omnibus (altijd, overal en door iedereen). Meer dan duizend jaar bleef het afdalen in het watergraf het standaardgebruik der Kerk..... Het bleef gehandhaafd in Brittanië tot onder de regeering van Elisabeth, en is nog steeds een vereischte in de orde van de Kerk van Engeland voor het doopen van kinderen, uitgezonderd als de ouders een bewijs overleggen dat het kind zwak is."

³) Ter verdediging der begieting wordt soms het zevende hoofdstuk van het Evangelie van Markus aangehaald (2): „En ziende dat sommige Zijner discipelen met onreine, dat is ongewasschen (aniptois) handen brood aten, berispten zij hen. (3) Want de Farizeërs en alle de Joden eten niet tenzij dat zij eerst de handen dikwijls wasschen, houdende de inzettingen der ouden; (4) en van de markt komende eten zij niet, tenzij dat zij eerst gewasschen (baptisontai) zijn: en vele andere dingen zijn er, die zij aangenomen hebben te houden, als namelijk de wasschingen (baptismous) der drinkbekers en kannen en koperen vaten en bedden (chouches klinon). „Lightfoot" heeft verondersteld dat zij hun handen dompelden of wieschen," (in vers 4) „inplaats van ze te bevochtigen door ze te overgieten, zooals in het voorgaande vers." Lagrange acht de uitlegging van vers 4 niet onmogelijk, doch zegt omtrent vers 3: „het is een kwestie van ritueele vormen..... zij beroerden het water met hun vingertoppen."

Vaar jonge Oogen

De lichtstreep in de hooischuur.

Een van mijn vrienden heeft mij het volgende medegedeeld uit zijn jeugdijaren. Op zekeren dag, zoo vertelde hij, was ik in een boerenschuur op de hooizolder geklommen, zooals boerenjongens doen, om wat hooi omlaag te werpen. waarmee het vee gevoerd moest worden. Toen ik op de ladder naar boven klauterde, zag ik een breede lichtstreep dwars over het hooivak, vol van dansende stofjes. Ik kon geen viool hooren en ik was benieuwd waar het orkest was; maar toch was er een gedans van wat ben je me. De stof-atoompjes zwierden daar vroolijk in het rond; ze dansten van vreugde.

Maar ik had niet veel zin, door die lichtbundel heen te gaan en al die leelijke stof in te ademen. Ik voelde ongeveer hetzelfde wat ik tegenwoordig voel als ik de straat moet oversteken net als er een auto gepasseerd is, die wolken van stof opgejaagd heeft. Ik herinner mij dat ik er geen bezwaar tegen had zolang ik uit de lichtstreep kon blijven. Maar toen ik goed ging nadenken, begon ik te beseffen dat er net zoo-veel stof was op de heele hooizolder, met dit verschil alleen, dat ik het niet zien kon. Al die atoompjes, die stofdeeltjes waren even vroolijk aan het dansen in de gansche ruimte als in die lichtstreep. En het stof was even slecht om in te ademen.

Die wondervolle streep was niets anders dan een lichtstraal of een bundel zonnestrallen, die door een

scheur in de wand van de schuur naar binnen viel. De groote, heerlijke zon gluurde naar binnen om te zien wat er gebeurde; gluurde naar binnen van uit haar groote hoogte, millioenen mijlen weg. Met al haar pracht en luister schaamde zij zich niet om een oude schuur te bezoeken en een hooizolder te verlichten! En het was het licht van de groote zon dat die glansstrook maakte dwars over de danszaal, waar de atoompjes rondzwierden. Ik zag het stof omdat het licht daar was; het licht maakte het zichtbaar. En ik ademde net zoo-veel stof in als ik stond waar het licht niet scheen.

Onlangs zag ik in mijn woning hetzelfde verschijnsel in twee naast elkaar gelegen kamers, zoo ging mijn vriend verder. De eene kamer was in halfduister, maar de zonneschijn stroomde door een op het Oosten gelegen venster naar binnen in de andere kamer en daar was de stofjesdans in vollen gang. Het was alsof de zon uitriep: „Kijk eens wat een stof!“

Toen dacht ik aan hetgeen de Bijbel zegt: „*Gij hebt onze schulden U voor oogen gesteld, onze verborgen zonden in het volle licht van Uw aangezicht!*“ Daar is heel veel dat wij niet zien omdat wij maar een armzalig licht hebben; en daarbij inbegrepen zijn vele onzer verkeerde daden. Misschien denk je somtijds, kinderen, dat je tamelijk goed doet; je beseft niet dat je ondeugend bent. Maar als je eens aan je moeder wilt denken, als je het

licht van haar gelaat wilt laten schijnen op wat je doet, dan zul je zeggen: „O, dat moest ik eigenlijk niet doen! Wat zou moeder daar wel van zeggen?”

Dat is een van de redenen waarom wij vaak aan God dienen te denken. Hij heeft al onze zonden in het volle licht gesteld van Zijn aangezicht, zegt Hij; en als wij naar Hem opzien, zullen wij ze zonder twijfel zien en bewogen worden ons ervan te bekeeren.

En dan zal onze Hemelsche Vader ze achter Zich stellen in plaats van voor Zijn aangezicht. En Zijn aangezicht zal heel liefelijk zijn wanneer wij weten dat wij vergiffenis verkregen hebben.

Maar al zien wij niet op tot onzen Vader in den hemel, zelfs als wij Hem de rug toe keeren, en zodoende onze zonden niet zien, zelfs dan zijn ze daar.

Oom Ben.

* * *

WAT AFVALT.

Wat afvalt van den hoogen God

Moet vallen.

Eenzelfde schuld, eenzelfde lot

Voor allen.

't Gêzin, 't geslacht. Het volk, de staat,

De kleinen en de grooten,

Verlaten wordt wat God verlaat,

Wat God verstoot verstootten.

Wel hoort men daag'lijks stem op stem

Weerklinken :

„Geen nood! Wij redden 't zonder Hem,”

Maar die het zeggen — zinken.”

N. Beets.

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Augustus.

AVONDMAALSVERS

Dierbre kindren, heilge englen,

Letten altijd op Uw daân;

Trouw wordt alles opgeschreven,

Nooit kunt gij hun oog ontgaan.

Matth. 5:11. Zalig zijt gij, als de menschen u smaden en verolgen en liegende alle kwaad tegen u spreken om Mijnentwil.

1 AUGUSTUS 1941

VAN DE REDACTIE

WAAROM?

Joh. 13: 1-17.

De gebeurtenis, beschreven in aangehaalde Bijbelteksten is voor ons allen van diep ingrijpende beteekenis. We zitten in gedachten mede aan en luisteren naar de bezielende woorden van Hem, overdenken en bewaren deze als een kostbare schat.

Dan staat de Meester op, legt zijn opperkleed af en omgordt zich met een voorschoot, treedt vervolgens op het waschbekken toe en begint de discipelen de voeten te wasschen. Ademlooze stilte heerscht in het vertrek, ademloos door verbazing, maar toch... er gaat van de dienende Christus een betoovering uit, die voelbaar is in de geheele sfeer van de zaal. Zwijgend ondergaan eenige discipelen deze voetwassching, tot Christus bij Petrus komt en bij deze tot uiting komt wat aanwezig was in het hart van alle discipelen: „Gij mij de voeten wasschen? Het betaamt mij dit slavenwerk aan U te volbrengen!”

Zal dan nu alle orde en betaamelijkheid worden omgekeerd? Zal de Meester den dienaar dienen? 't Was van Petrus niet een vraag om opheldering, 't was een woord van verbazing, van afkeuring.

De Heere heldert zijn gedrag niet op. Hij wijst slechts op de toekomst, waarin het raadselachtige zal verstaan worden. Petrus kan dit nog niet vatten, hij weigert ten tweede male en als Christus hem dan vertelt dat hij zonder

afwassching „geen deel kan hebben aan Hem” geeft Petrus zich gewonnen.

„Gij zult het na dezen verstaan.” Voor velen is dit woord een troostwoord in moeilijke omstandigheden geworden! Er gebeurt zooveel waarin we de hand des Heeren niet kunnen zien! Daar zijn teleurgestelde wenschen, verijdelde verwachtingen, verliezen door dood of door scheiding, die het leven brengt; daar zijn rampen en beproevingen, er zijn openbaar en verborgen kruisdragen; bezoeken, die rechtstreeks uit 's Heeren hand komen en smarten, die Hij toelaat dat door menschen ons worden aangedaan.

Bij al deze dingen rijst het klagend *waarom* op; maar op al deze vragen is het antwoord: „na dezen zult gij het verstaan!” Nu wel niet, maar na *dezen* dan toch!

„Eenmaal zal 't hart verstaan,” de wijsheid Gods is er borg voor!

Tot zoolang moet het ons genoeg zijn, dat Hij het doet, wiens daden wel raadselachtig zijn, maar wiens liefde toch niet raadselachtig, noch twijfelachtig is.

Nu is het tijd om te gelooven! Al schijnen alle dingen tegen ons, al kan „ons hart ze niet verstaan” nochtans weet ik dat God mijn God is en dat Hij ons leidt met liefde en trouw.

T. C. H.

VAN HART TOT HART.

Een droom.

Na lang aarzelen ben ik besloten te vertellen wat ik onlangs heb gedroomd. Over het algemeen zal men er om begrijpelijke redenen niet spoedig toe overgaan zijn droomen openbaar te maken, doch de droom, waarvan ik u den inhoud wil mededeelen, heeft naar mijn meening een diepe beteekenis en daarom ook wil ik hem u niet onthouden, want hij is een getuigenis en een waarschuwing tevens. Een getuigenis van hart tot hart en een waarschuwing van verstand tot verstand. Mijn droom was als volgt:

Ik bevond mij aan het begin van een lange, flauw naar omhoog hellende straat. Het einde van deze straat was afgesloten door eenige gebouwen, zoowel hooge als lage. Achter die gebouwen, die dus den doorkijk door de straat aan haar einde belemmerden, verhief zich een schoon en machtig bouwwerk, dat ver boven de andere bouwsels uitstak en welks dak, dat geheel van glas was, zich in den hellen zonneglans baadde en langzaam ronddraaide, zoodat ik het van alle kanten kon bezien. Achter mij stond mijn geleider. Deze zeide mij het volgende: „Van het schoone bouwwerk, dat ginds overgoten wordt door het zonnelicht, moet gij den ingang zoeken. Deze is door de vele gebouwen, welke er voor staan, aan uw oog onttrokken. Ga er heen en zoek, doch wijk niet af, noch ter linker-, noch ter rechter zijde en vraag

niemand naar den weg, noch om raad, want die ontvangt gij thans van mij. Bedenk, dat u een bepaalde tijd is toegestaan om den ingang te vinden; indien gij uw tijd verbeuzelt, zal u dat nooit gelukken.” Toen mijn geleider deze woorden gezegd had, verdween hij.

Hoewel ik in een mij geheel onbekende stad was, ging ik welgemoed op weg. Het gebouw, welks ingang ik moest trachten te vinden, was zóó hoog en helder, het domineerde het geheele stadsbeeld zoo zeer, dat het mij in het geheel geen zware taak toescheen de opdracht te volbrengen.

Vol zelfvertrouwen begon ik dan ook de hellende straat af te dalen. Spoedig echter begon mij de wandeling door deze eentonige straat te vervelen en onwillekeurig wendde ik het hoofd zijwaarts en wierp een blik in een van de zijstraten. Daar zag alles er veel aantrekkelijker uit. Ik vergat de waarschuwing en sloeg een van deze zijstraten in en weldra verlustigde ik mij in de aanblik van de gezellige drukte om mij heen en van de mooie winkelatalages.

Plotseling veranderde het tooneel: ik bevond mij in een kroeg. Ruw gelach en gevloek steeg uit de bezoekers op, die ik nauwelijks door den dichten tabakswalm kon onderscheiden. Een weinig ongerust dacht ik: Waar ben ik nu? Waar is het lichtend gebouw? Aan het einde van de ge-

lagkamer was een deur. In het minst niet bevreesd en in het geheel niet bedenkend, dat ik door een zijstraat in te gaan, den raad van mijn geleider in de wind had geslagen, liep ik vlug naar die deur, in de vaste overtuiging, dat ik daar achter den rechten weg wel zou terug vinden. Naderbij gekomen zag ik, dat er op stond: *verboden toegang*. Wederom veranderde plotseling het tooneel: ik was in een soort spelonk, die zóó laag was, dat ik gebukt moest gaan. Op de gang in die spelonk, waar ik mij bevond, kwamen zijgangen uit en door die zijgangen drong wat licht. Toen ik een van die zijgangen had bereikt, zag ik aan het einde daar van menschen wanhopig met elkander vechten en elkaar den doorgang betwisten. „Zij zoeken den rechten weg, doch kunnen hem niet vinden”, dacht ik en op hetzelfde oogenblik overviel mij een verschrikkelijke angst. Nu eerst besepte ik, wat ik had gedaan — of beter gezegd — had nagelaten en het werd mij opeens duidelijk, dat ik in denzelfden toestand als die vechtende menschen

verkeerde. Ineens herinnerde ik mij ook, dat mijn geleider mij had gewaarschuwd dat ik op mijn tijd moest letten. Vlug haalde ik mijn horloge voor den dag en trachtte in het schemerlicht te zien hoe laat het was. Het horloge lag met de wijzerplaat omlaag op mijn hand en voor ik den tijd had het om te draaien, viel het op den grond in al zijn onderdeelen uiteen. De wijzerplaat met wijzers was verdwenen.

Voor de derde maal wijzigde zich in een oogwenk de omgeving: ik bevond mij in een nauwe, morsige straat van een gore fabrieksstad en het regende. Hooge, van vocht druipende muren en zwartgeblakerde schoorsteenen keken dreigend op mij neer en geen enkel geluid verbrak de stilte dan het droevig ruischen van de vallende regendroppels.

Ontzet keek ik om mij heen en ook achterwaarts om te zien, van waar ik gekomen was, doch ik zag niets dan natte grauwe muren. Er was noch ingang, noch uitgang. Toen ontwaakte ik.

A. D. Jongkees.

Ons Taalhoekje.

Hoe is het nu?

OMREDEN. Dit woord wordt zeer vaak gebruikt, doch is fout. Het wordt gebruikt om twee goede Hollandsche woorden te vervangen: n.l. omdat en wegens. Het Boek van Mormon is helaas rijkelijk voorzien van dit foutieve woord.

Hij kan niet uitgaan, omreden hij ziek is (omdat hij ziek is).

Hij werd gestraft omreden zijn ongehoorzaamheid (wegens.....)

Om redenen van (drie woorden) is wel goed: Om redenen van gezondheid b.v. Maar dan staat *redenen* in het meervoud.

Geïnteresseerd naar buiten.

Uit „The Millennial Star”, vertaald door H.

„Wel”, zeide Mevr. Fenstone, toen zij plotseling ophield om naar buiten te kijken naar een grooten verhuiswagen, die stil hield voor het leegstaande huisje, schuin tegenover in de straat. „Er komt zeker weer een groote familie, Thomas; kijk maar eens wat een wagen, welken ze gaan ledigen, en een driewieler, en een kindervagen.”

Thomas lachte hartelijk. „Bekommer je maar niet te veel over de kinderen, die zij misschien niet hebben”.

Maar Mevr. Fenstone deed dit wel. De vorige familie, die daar gewoond had en had moeten verhuizen omdat de huur van het huis te hoog was voor het lage inkomen, had jongens. Een bende jongens, die steeds in de straat speelden. Eens brak een ruit en dikwijls kropen de jonge bengels in het uitgestrekte struikgewas rondom het huis van de familie Fenstone. Jongens zijn verschrikkelijk.

Daar reed een kleine wagen voor en zooals Mevr. Fenstone vermoed had, kroop er een heele bende kinderen uit.

„Gelukkig zijn er meisjes bij” zeide Mevr. Fenstone voor het gezicht verborgen achter de struiken voor haar huis. „Er zijn kleinen ook. Oh, er is er een van een goed jaar en daar is een jongen. Laat eens zien, daar zijn twee, drie, vier, vijf, zes kinderen. Die arme vrouw! Ik hoop, dat zij ze in huis zal houden.”

De familie scheen zich op hun nieuw domein te vestigen zonder

zich te bekommeren om anderen of om een ander tot last te zijn. Zij vond geen tijd om bij haar bureu, die in de grootere huizen in het blok woonden, haar opwachting te maken.

„Zij moet een huismusch zijn” zeide Mevr. Fenstone op een zekeren morgen tegen haar man, toen zij eene wandeling maakten over hun grond. „Dat huis heeft nog nooit zoo helder en zoo huiselijk eruit gezien. Maar toch zal het altijd een leelijk gezicht zijn in de geheele omgeving. Ik wenschte wel, dat het er niet stond.”

Na eenige weken ging Mevr. Fenstone naar haar nieuwe buur en vond dat Mevr. Wesley een teruggetrokken kleine vrouw was, maar toch bekoorlijk. Haar huis was ordelijk en netjes en haar eenvoudig meubilair smaakvol gearrangeerd. Zij vond ook dat Mevr. Wesley geen sociale aspiraties had en geheel tevreden scheen, met haar leven zooals het was — druk, gezond en gelukkig.

„Arme!” dacht Mevr. Fenstone. „Hoe kan iemand zoo'n leven nog waard vinden om geleefd te worden. Geen enkele interesse naar buiten. Ik denk dat ik gek zou worden.”

Toch was het er netjes. Mevr. Fenstone was bang, dat zij van de familie Wesley zou gaan houden ondanks haarzelf en haar vooroordeel tegen de kleine oude woning was voor het huidige overgegaan in onverschilligheid.

„Wel ik moet gauw weg” zeide Mevr. Fenstone. „Ik heb vandaag

veel te doen. Ik werk voor het „Comité van Behoud van Nationale hulpbronnen” en wij denken in de naaste toekomst verschillende vergaderingen te zullen houden. Ik ben bezig materiaal te verzamelen en sprekers uit te noodigen.”

„Hoe belangwekkend” zeide Mevr. Wesley. „Ik heb eene zuster, Nel, die ook zulk werk verricht.” Maar Mevr. Fenstone was reeds weg, zich gewichtig gevoelend als een publiek-geestelijke vrouw, die in staat was zelfs beroemdheden in haar huis te ontvangen, want zij was rijk en had vrijen tijd.

Inmiddels ging de zomer en een groot gedeelte van den herfst voorbij. Mevr. Fenstone was dankbaar dat Mevr. Wesley haar kinderen thuis hield. Toch had zij zich verheugd over die twee kleinen, die soms de straat overwaggelden naar haar tuin. Zulke leuke babbelaars waren het! En dat oudste meisje was allerliefst!

Op een dag laat in den herfst belde Mevr. Fenstone aan bij Mevr. Wesley.

„O, Mevr. Fenstone, wat een verrassing, komt u binnen”. Maar Mevr. Fenstone had vandaag geen tijd. „Het spijt mij maar ik kan niet blijven Mevr. Wesley, ik heb het erg druk. Wij hebben vanavond onze groote openbare vergadering van ons comité en wij hebben een bekend spreekster van Londen. Ik verwacht haar te ontmoeten en hoop haar te dineeren te hebben.” Mevr. Fenstone was buiten adem, maar zij gevoelde zich erg gewichtig. Fijn om aan de menschen te laten merken, welk een gezag je hebt in de samenleving. Toen zag zij plots

het vermoede gelaat en de werkhanden van Mevr. Wesley en vervolgde: „Misschien wilt u ook komen, ik denk, dat het u wel zal bevallen, u moet zooveel thuis blijven.” Zij was werkelijk oprecht, want zij mocht Mevr. Wesley wel.

Mevr. Wesley dacht na. „Ik zal eens zien. Misschien kan ik de kinderen wel overlaten aan mijn man.”

Mevr. Fenstone lachte hartelijk en ging reeds naar buiten. „O, ik vergat bijna iets. Ik ontving een telefonische boodschap van uw zuster. Zij noemde zich Nel en vroeg mij u te laten weten, dat zij in de stad was en spoedig zou komen.”

Mevr. Wesley was verrast, maar toch gelukkig.

„O, werkelijk! Ik kan het nauwelijks gelooven. Ik heb Nel in geen twee jaar gezien. Het spijt mij, dat u werd lastig gevallen Mevr. Fenstone. Ik wenschte, dat wij een telefoon konden bekostigen, maar u weet, hoe het gaat wanneer de kinderen klein zijn. Om te denken, dat Nel hier is. Ik moet mij snel verkleeden, wanneer zij dadelijk komt”

Mevr. Fenstone was blij haar kleine buurvrouw zoo gelukkig te zien. Zij heeft beslist wat noodig om haar droevig bestaan iets op te vroolijken. Toen dacht zij weer aan haar vele plichten voor vandaag en ging het pad weer op met een gejaagd: „tracht te komen, Mevr. Wesley.”

Toen dacht Mevr. Wesley ergens aan. „Mevr. Fenstone”, riep zij „Nel moet” Maar Mevr. Fenstone was al half thuis en hoorde haar niet, zoo werden hare gedachten in beslag genomen

door de verwachte ontmoeting met de beroemde Londensche spreekster Mevr. Cowels,

De zaal was geheel gevuld, en Mevr. Fenstone als voorzitter keek voornaam rond, terwijl zij daar zoo zat, achter de tafel met bloemen versierd. Zij was toch een beetje zenuwachtig. De spreekster was nog niet gearriveerd; alleen een boodschap, dat zij op tijd zou komen. Mevr. Fenstone hoopte zulks. Een intelligent gehoor wachtte geduldig op het oogenblik, dat de vergadering zou beginnen. Toen zag Mevr. Fenstone, Mevr. Wesley de deur binnenkomen. Zij kwam dustoch! Kleine huisvrouw! Zij had zich misschien wel afgevraagd, wat dit alles wel te betekenen heeft. Maar wie is die gedistingeerd uitzierende dame, met wie zij in gesprek is? Zij lijken op elkaar. Zou dat . . . Nel zijn? Zij komen recht door naar voren! Hoe is het mogelijk! Het is Mevr. Cowels!

Mevr. Fenstone hoorde nauwelijks wat Mevr. Cowels den geheelen avond had te zeggen.

Zij dacht maar aan dat kleine oude huisje, hetwelk een schande voor het oog was onder de aardige huisjes van het blok, maar dat de begaafde spreekster verwelkomd had, eene vrouw, die bekend was van noord tot zuid . . . eene zuster van Mevr. Wesley, die zij zelf zoo vurig hoopte te „beschaven.”

Mevr. Cowels hield haar gehoor in spanning. „Wij spreken over behoudenis; wij pleiten voor een groot volwassen publiek om de nationale hulpbronnen weer op te bouwen, die wij naar beneden hebben getrokken. Maar het zijn onze kinderen tot wie wij ons nu moeten wenden . . .”

Mevr. Fenstone voelde zich eenzaam onder al die menschen. Zij wenschte thuis te zijn in haar mooie omgeving en met Thomas. Maar haar huis was soms ook eenzaam; zelfs met Thomas. Zij was een schrale buurvrouw geweest, zij had het oudste meisje eenige boeken kunnen leenen en al de kinderen van Mevr. Wesley hadden best gebruik kunnen maken van de mooie vijver in haar achtertuin, gedurende de warme zomerdagen. Zij had gestreefd naar publieke bekendheid, naar roem en eer, door bezigheden welke zij noemde „geïnteresseerd naar buiten”, en had Mevr. Wesley beklagd omdat deze zoo weinig bezat; nu bedacht zij dat deze alles bezat wat waarde heeft.

Mevr. Fenstone was erg vermoeid, toen de vergadering naar het einde liep. Zij bedankte de spreekster, het comité en het gehoor. Uit beleefdheid vroeg zij aan Mevr. Cowels en Mevr. Wesley, of zij hen naar huis mocht rijden. Tot haar verrassing namen zij dit dankbaar aan.

Toen Mevr. Fenstone bij de kleine woning stopte om haar gezelschap uit te laten, vroeg Mevr. Wesley haar binnen te komen. „Vraag uw echtgenoot, dan kunnen wij nog iets gebruiken. Ik weet dat u en Nel nog veel te praten zullen hebben, onze echtgenooten kunnen dan hunne liefhebberijen bespreken.”

Mevr. Fenstone lachte, maar zeide bescheiden: „Gij zijt wel erg lief, Mevr. Wesley, u weet niet wat dit voor mij beteekent.”

Mevr. Wesley heeft nooit precies geweten wat het beteekend heeft voor de veranderde Mevr. Fenstone.

De O.O.V. zwemt.

Utrechts' nimmermoede O.O.V.-bestuur nam wél doortastende maatregelentegenzomersloomheid. Het bestuur was van mening dat elke kiem van slaapinfectie gedood moest worden en het meest probate middel werd aangewend: de hele O.O.V. werd onder water gezet. Utrechts' Onderlinge Ontwikkelings Vereniging zwom in „Mooi Zeist”.

Was dit waterbad voor sommigen zéker een beproeving, de secretarissen waren verheugd. Zij konden het gebod der andere bestuursleden, dat luidt: „Een O.O.V. secretaris(esse) moet bij elk O.O.V.-gebeuren zijn (haar) boeken onmiddellijk kunnen laten inzien”, nu eens fijn met voeten treden.

De O.O.V. president bracht zich zelve in een zeer moeilijk parket. Hij klom op een duizelingwekkend hoge duikplank.

Van de trap kon hij niet meer af, zonder zijn prestige te verliezen. En van de plank in het water . . . br. . . .

Met spanning werd de weifelende president aanschouwd, en vele woorden van aanmoediging kreeg hij te horen.

Plots schoot het door des presidenten brein dat er in de O.O.V. theorie „eerste hulp” was gegeven. Gelegenheid voor prac-

tijk was er nog niet geweest. Plichtsgetrouw en vastberaden stortte hij zich in het zilte nat, om, bovengekomen te zeggen: „Dat doen we nog eens dunnetjes over jongens.” De Bijenkorfmeisjes hebben hun cel over E.H.B.O. niet gevuld.

Onder leiding van niemand meer of minder dan de bekende Juni-conferentiezanger Dubois is Utrecht inderdaad een dubbelmannenkwartet rijker geworden. De stemmen zijn getoetst, de repetities nemen een aanvang. Ieder neemt een grote reserve in acht: Utrechts grootste prestatie op zanggebied immers was het 3e worden op de Juni-conferentie enige jaren geleden. Maar toen dongen er ook maar 4 koren mede.

„Wie mooi wil zijn moet pijn lijden”, doch wie sport wil doen moet pijn lijden *en tevens* aan mooiheid inboeten.

Aanschouw de in overmate blauw zijnde ogen van onze beste honkballers Rocs en van Rossum en ge zijt het volkomen met ons eens. Hun blessures zijn gelukkig niet van ernstigen aard. Overigens bleven overwinningen, hoewel zelfs Utrechts Gemeentepresident zélf in touw geweest is om ze te bevechten, achterwege.

Rectificatie. — In onze vorige verhandeling werd een getal genoemd met een nul te veel of te weinig. Gelieve niet te lezen 1000%, maar 1000°/₀₀, of 100°/₀. Hoewel deze artikeltjes er niet op kunnen bogen aan de strengste eisen van authenticiteit te voldoen, trachten zij toch van overdrijving verschoont te blijven!

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Een vergadering te Harlingen.

Een vergadering te Harlingen. Hoevele zouden in die plaats zijn gehouden, sedert het Evangelie zijn intrede deed in ons land? Ik vermag het niet te schatten, maar heel groot zal het getal niet zijn. Ook in de laatste jaren gingen er verscheidene Zondagen voorbij, dat er geen bijeenkomsten waren; een gemeentebestuur waren de leden niet rijk, evenmin als Sneek en zoo geviel het, dat het gemeentebestuur van Leeuwarden zijn arbeid zoo goed mogelijk tusschen deze drie plaatsen moest verdeelen, hetgeen het met prijzenswaardige nauwgezetheid deed en doet. Bezoeken door leden van het Zendingsbestuur aan het verre, hooge Noorden bleven uiteraard schaarsch en toen dezer dagen een van hen door ambtsbezigheden naar de goede stad Groningen werd geroepen, greep deze de gelegenheid aan met de in Friesland verspreid wonende Heiligen een vergadering in Harlingen te houden. Dat aan de oproep gretig gehoor was gegeven, bleek, toen in de gastvrije woning van broeder en zuster Klijn op den middag van den 29sten Juni 17 leden, waaronder twee kinderen, aanwezig waren, alwaar ik ook het groote genoegen smaakte den Gemeentepresident van Leeuwarden, broeder Kramer, die zich tamelijk wel bevond, te ontmoeten.

De vergadering ving omstreeks vier uur aan, nadat een vergadering met het gemeentebestuur van Leeuwarden ter bespreking van eenige interne aangelegenheden daaraan was voorafgegaan. Geopend werd met het zingen van lied 45: „De trouwe Vriend.” Broeder Koopmans uit Leeuwarden ging voor in gebed. Ter voorbereiding van het Heilig Avondmaal werd lied 19: „De groote Redder stierf”, gezongen, waarna de leider dezer vergadering een gedeelte uit den Bijbel las, n.l. Joh. 14:21-27. Nadat het Avondmaal in deze intieme, plechtige sfeer was rondgediend, ving Oud. A. D. Jongkees zijn toespraak aan. Wie is het,

dien gij op uw levensweg als uw leidman hebt gekozen? Door uw doop hebt ge te kennen gegeven dat gij Christus als zoodanig wenscht. Spreker toonde met voorbeelden uit het leven van den Heiland aan hoe groot Zijn gehoorzaamheid aan Gods geboden, Zijn ootmoed, Zijn liefde, lankmoedigheid en barmhartigheid waren. Hoe onwankelbaar Zijn trouw aan Zijn eens gegeven woord. En wij, als Zijn volgelingen, zijn gehouden te streven naar Zijn voorbeeld.

Nadat als tusschenlied no. 60 „Wij danken U, Heere!” was gezongen, verkreeg Zr. Banning uit Harlingen het woord, die ons van haar ervaringen in Zion vertelde, vanwaar zij twee jaar geleden was teruggekeerd.

Daarna nam ondergeteekende weder het woord. Hij besloot zijn toespraak met de opwekking aan allen toch vooral zich af te vragen of alles wat men derkt te ondernemen in deze woelige tijden of waarheen men zich wil begeven, wel in overeenstemming is met Gods heilige wetten. Nadat als slotlied no 68: „God zij met u” was gezongen en Zr. Klijn-Asseberg geëindigd had met dankzegging, behoorde ook deze vergadering, waarvan wij met dankbaarheid constateerden, dat Gods Geest in ruime mate aanwezig was, ten kwart voor zes weder tot het verleden.

A. D. J.

Ordering in het Priesterschap.

Te Utrecht werd op 22 Juni 1941 tot Diaken geordend, br. Willem v. Zeben door Oud. L. Roos.

Ingezegend.

Te den Haag werd op 1 Juni 1941 ingezegend: Bernard, zoon van Jan van den Hazel en Alberdina Hogerman, door Oud. Jan van den Hazel. En op 6 Juli werden te den Haag ingezegend: Lily Elize, dochter van Hendrik Willem Dirkmaat en Bastiaantje Cornelia Asscheman, door Oud. J. P. Schouw en Maria Petronella Berendina, dochter van Dirk Gerrit Visser en Maria Brinksma, door Oud. Josephus Claus.

Ontslagen.

In verband met de reorganisatie van de Genealogische Vereeniging werden eervol als hoofdbestuurleden ontslagen de Zusters Riet en Van Leer en br. G. Diender.

Haagsche Zangkoor.

Maandag 14 Juli j.l. werd in het gebouw „Liahona” te 's-Gravenhage feestelijk het éénjarig bestaan herdacht van het Haagsche Zangkoor. Het keurig ontworpen programma vermeldde 22 nummers die allen vlot werden uitgevoerd. In zijn openingswoord heette de president van het koor br. D. Rijnsburger de vele belangstellenden hartelijk welkom en in het bijzonder den Zendingspresident J. Schipaanboord en zijn raadgever P. Vlam. Na het gebed en te zamen zingen „Er is zonschijn in mijn ziel”, zong het koor onder leiding van zr. C. A. Claus „Dochter van Zion”. De gemeentepresident J. Claus sprak over het nut van een zangkoor bij het verspreiden van Gods woord. „Waarheid spreekt tot onze zinnen”, was het volgende nummer, dat gezongen werd door het Leidsche trio. Verdienstelijk was ook het pianospel van Zr. Willy Schipaanboord, die hierna het Blumenlied speelde. Ook in het begeleiden der verschillende nummers bleek zij zich te kunnen aanpassen, waardoor een goed samenspel werd verkregen. Een gemengd kwartet zong nu „See, how the Morning sun”, teer en mooi van toon. Het duet voor twee klarinetten klonk goed en zuiver. Alsnu zong het koor „Ontwaakt gij Heiligen Gods” en „Avondlied”. De pauze begon ook al meteen verrassing. Aan alle aanwezigen werd gratis ijs aangeboden, een aangename verfrissing bij de warmte. Na het gezamenlijk zingen van het lied „Wat moed alles wel,” sprak de secr.penm. br. J. J. Claus over het „Wat, Hoe en Waarom.”

Het hoogtepunt van de avond was de uitvoering van het aan het Haagsch Zangkoor opgedragen „Jehova, Eer”, voor gemengd koor met harmonium begeleiding. Dit door Nico Snel gecomponeerde werk werd met groote toewijding gezongen.

Dit was een mooi staaltje van samenhang, waarvoor de dirigente, organiste en koor zeker een compliment verdienen. Een compliment mag ook br. Nico Snel niet worden onthouden die met veel kennis van zaken dit mooie koorwerk heeft geschreven, dat zeer zeker niet alleen in den Haag, doch ook elders nog vele malen met genoegen zal worden gezongen. Het instrumentale duet voor piano. zr. W. Schipaanboord en orgel br. P. v. d. Meyde, was goed gespeeld en viel zeer in de smaak. De dirigente zong vervolgens met goede voordracht een mooie stem het bekende lied Solvejgs lied van E. Grieg. Het Haagsch koor kan tevreden zijn met het bezitten van een dirigente, die zooveel muzikaal gevoel heeft.

Zr. W. Schouten en br. A. P. Claus zongen vervolgens, „Afgedwaald kind keer weer”, ook zij beschikken over goede stemmen. Hymn, een orgelsolo gespeeld door br. P. v. d. Meyde was het volgende nummer, waarin hij bewees een kracht te zijn, waarvan het koor nog veel steun kan hebben. Thans zong weer het Leidsche trio en ook nu weer klonk hun zang beschaafd. Rustig zong het koor als slot van deze muzikale feestavond, „Avondzegen”. Hierna verkreeg de Zendingspresident J. Schipaanboord het woord, die het koor namens het Zendingsbestuur complimenteerde en hoopte dat het nog vele jaren in den dienst van God zou mogen medewerken. In zijn slotwoord drukte br. D. Rijnsburger zijn groote vreugde uit over het succes van deze avond en dankte allen die hadden meegewerkt.

Namens de gemeente werden bloemen aangeboden aan de dirigente Zr. Claus en aan de organiste Zr. Willy Schipaanboord.

Als slot zongen allen „De geest Gods”, waarna het dankgebed uitgesproken werd. Er was voor deze mooie zang- en muziekaftavond groote belangstelling. Laten allen door ernstige studie hun muzikale talenten blijven ontwikkelen, opdat t.z.t. nogmaals een muziekaftavond kan worden gegeven, waarvoor dan ongetwijfeld wederom veel belangstelling zal zijn.